

τὸν ἐπόμενον τύπον· «Εἶθε ἡ σκιά σου νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ποτε». Τύπος ληφθεὶς ἐκ τῶν ἐν τῇ πατριδι αὐτοῦ εἰδικῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος ζῆ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἔχουσιν ὡσαύτως χαιρετισμὸν σχετικὸν πρὸς τὸ διακεκαυμένον αὐτῶν κλίμα· «Πῶς ἔχει ἡ ἐφίδρωσις;» — «Ἡ ἐφίδρωσις σὰς φέρει υγιάν;» Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ τὰ περὶ τῆς υγιεινῆς καλῶς γινώσκοντες, λέγουσιν ὅτι ἡ ἐφίδρωσις σώζει τὸν ἄνθρωπον ἐκ πολλῶν ἀσθενειῶν.

Οἱ τῆς γαστροῦ θεράποντες Κινέζοι ἀπευθύνουσι τὰς ἐπομένους λέξεις εἰς ὄντινα συναντῶσι τὴν πρώην· «Ἐφάγατε τὸ ρύζι σας;» — «Ὁ στόμαχός σας χωνεύει καλῶς;» «Εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν;»

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ἰλαρὸν ἔχοντες τὸ ἦθος, ἔλεγον «Χαίρει». Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, κατασταθέντες ἄνθρωποι θετικοὶ καὶ ἔμποροι πρὸ πάντων, χαιρετίζουσι λέγοντες «Τί κάμνετε;» δηλαδὴ «Πῶς βαίνουσιν αἱ ὑποθέσεις; Τὸ ἔλαιον πωλεῖται; τὰ σταφύλια, τὰ σύκα καὶ τὸ μέλι εἶνε ἄφθονα;»¹

Οἱ πρῶτοι Ῥωμαῖοι, αὐτὸς ὁ ἀνδρεῖος λαός, ὁ ἐγκρατής, ὁ ἀδίκαιεπτως ἐξασκῶν τὸ σῶμα, ἔλεγον χαιρετίζοντες «Salve», «Vale», δηλαδὴ «ἔσο υγιής;» «ἔσο ἐν εὐεξίᾳ;» ἢ «Quid agis», «εἰς τί δαπανᾷς τὴν ἰκανότητά σου;» Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ τῆς παρακμῆς ἐχαιρετίζον διὰ τρόπον θηλυπεποῦς· «Dulcissime rerum», «Ἦ τὸ γλυκύτατον τῶν πραγμάτων».

Οἱ βόρριοι Ἴταλοὶ ἔλεγον ποτὲ «Sanità e guadagno», «Υγεία καὶ κέρδος». *Ἐλεγόν ποτε ἐν Νεαπόλει «Crescite in santitate» «Ἀυξάνεσθε ἐν ἀγιοσύνῃ». Σήμερον λέγουσιν ἐν Ἰταλίᾳ «Come sta?», «Πῶς ἔχετε;» Εἶνε δὲ τοῦτο ὁ τετριμμένος χαιρετισμὸς ὄλων τῶν λατινικῶν λαῶν μετὰ μικρῶν τινῶν παραλλαγῶν.

Οἱ Ἰσπανοὶ ἔχουσι καὶ τινὰς ἄλλους τύπους ἐκ τῆς θρησκείας, ὡς «Πορεύεσθε μετὰ τοῦ Θεοῦ». Ὁ συνήθης τῶν Γερμανῶν χαιρετισμὸς προφέρεται τριτοπροσώπως «Πῶς πηγαίνει;» ἢ «πῶς πηγαίνετε;»

Οἱ Ὀλλανδοὶ, λαὸς ἐξόχως ἔμπορικὸς καὶ ναυτικὸς χαιρετίζει· «Πῶς ταξιδεύετε;» Ὁ Σουηθὸς «Πῶς δύνασθε;» δηλαδὴ εἰσθε υγιής, δυνατός; «Πῶς ζῆτε παρ' ὑμῖν;» λέγει ὁ φιλόξενος Σκῶτος. Ὁ Ῥώσος λακωνικῶς λέγει, «Ἐσο καλά». Τέλος ὁ Ἄγγλος ἀπευθύνει τὸ How do you do; «Πῶς κάμνετε;» ἢ ἀπλῶς «πῶς εἰσθε;» *A

ΠΑΘΗΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Κατὰ τὸ 1871 τὸ Λονδίνον κατοικεῖτο ὑπὸ 3,254,280 κατοίκων. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνῆλθε σήμερον εἰς 3,814,571, δηλαδὴ παρουσιάζει αὐξήσιν 560,311 ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν.

Τὸ 1801 τὸ Λονδίνον ἠρίθμει μόνον 958,863 κατοίκους. Ἀπὸ τοῦ 1871 λοιπὸν ἄχρι τοῦ 1881 ἡ αὐξήσις ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν 17⁰/₁₀, κατὰ δὲ τὰς προηγουμένας δεκαετεῖς περιόδους μόνον 15⁰/₁₀ καὶ 16⁰/₁₀. Ἄν ἐξαικολούθησῃ ἡ αὐτὴ ἀναλογία, τὸ Λονδίνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος 0¹ ἀριθμῆ 5 ἑκατομύρια κατοίκων.

Ἐκ τῶν 3,814,571 κατοίκων τοῦ Λονδίνου 2,280,568 μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ βόρεια τμήματα τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης, 1,260,578 δὲ εἰς τὰ νότια τμήματα. Ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις ἡ αὐξήσις εἶνε μᾶλλον ἐπαισητή.

Ἀκριβῶς ὅμως τὸν ἀντίστοιχον ἀριθμὸν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Λονδίνου, τὸ καλούμενον Ἄστου. Τῷ 1801 τὸ Ἄστου ἠρίθμει 56,859 κατοίκους· σήμερον δὲ κατοικεῖται ὑπὸ μόνον 52,889. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε λίαν εὐεξήγητον. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὑποθέσεων, οἵτινες τὴν ἡμέραν πλημυροῦσιν ἐς κύματα τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἄστεως, τὴν ἑσπέραν ἀποσύρονται. Ἄλλα τῇ νυκτὶ διευθύνονται καὶ ὑπάλληλοι μεταναστεύουσι σωρηδὸν πρὸς τὰ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἢ τοῖς προαστείοις διατμήματα αὐτῶν, ἀφίνοντες ἐρήμους τὰς εὐρυτάτας ἐκεῖνας ὁδοὺς, ἐν αἷς πρό τινων ὥρων τοσαύτη ζωὴ ἐκυκλοφορεῖ. Τὴν νύκτα δὲ τὸ Ἄστου ἐγκαταλείμενον εἰς χιλιάδας τινὰς ἐνδεδῶν, θυρωρῶν καὶ νυκτοφυλάκων, ὁμοιάζει πρὸς ἐρημωθεῖσαν πόλιν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία N*, ταχέως παρηγορηθεῖσα διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, συνηψε δεύτερον γάμον. Κυριακὴν τινα προσκαλεῖ τὸν νέον σύζυγον νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου ἀναπαύεται ὁ προκατόχος του.

Ὁ σύζυγος συναινεῖ.

Ἀποῦ ἐπεσεκλήθησαν τὸν τάφον τοῦ μακαρίτου, ἡ κυρία, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, λαμβάνει μεθ' ἑαυτῆς τὸν μεγαλοπρεπῆ στέφανον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τοῦ τάφου κατόπι τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου συζύγου.

— Ἀλλὰ, λέγει ὁ νέος, ἡμπορεῖς νὰ τὸν ἀφήσῃς; αὐτὸ δὲν με πειράζει καθόλου.

— Ὁ! λέγει ἀφελῶς ἡ κυρία, καλλίτερα νὰ τὸν πάρω. Εἰμπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ καμμιά ἄλλη φροῦὰ πάλι.

1. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι σφέλλε: ὁ γράψας τὰ ἀνωτέρω, εἰς οὗ παρελθόντων μεταφράσαντες τοὺς χαιρετισμοὺς, εἰς τὰ περὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ὁ γνήσιος ἑλληνικὸς χαιρετισμὸς εἶνε τὸ «Γεῖά σου», «Ἐχε γεία», «Ὁρα καλῆ». Ἄλλως δὲ καὶ τὸ «Τί κάμνετε» δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ἐπὶ χαιρετισμοῦ λεγόμενον τοῦ τί ἐργάζεσαι, ἀλλὰ «πῶς ἔχει ἡ υγιεία».

Δι τιμαὶ, ἡ φήμη, ὁ πλοῦτος, ὅταν μᾶς ἔρχονται ἀργὰ, εἶνε ὡς οἱ ἀδάμαντες εἰς τὴν γραῖαν γυναῖκα· κοσμοῦσιν, ἀλλὰ δὲν ὠρρίζουσιν ἡμᾶς.